

GÉCZI JÁNOS

Mozdony

A pályaudvarra érkező mozdony
szerelvény nélkül gördült
a két peron közti sínpályán
ahonnan hajnalban kiemelték a tetemet.
Nem tudják melyik járat, mikor
csak hogy férfi, most négyben
a mackóruha darabjaiba külön-külön betekerve.
Ámulattal figyeltem a vasszerkezetet
a hatalmas kerekeket, ütközőket
rendben szuszogó szelepeket.

Beszívtam a vágány átható
szar- és olajszagát. Aztán a monstrum
a színpadról a mellékszereplő
a tetthelyé züllött jelenetből elsietett.
Helyére, kristálytiszttá csutakoltan
vastag, súlyos gőzöket eregetve
a tökéletesen megformázott
legapróbb részletében is pontos mású
levegőből kiöntött mozdony tolatott.

Ha kifehéredtek

A macskák repülni szerettek volna.
A tenger oldalról, csövön át
ömlött a nyárba.
Törött lencsés szemüveg
s két sirályfióka töltötte ki felette a látványt.

Amikor reggel lett
a látvány a partot körbefolyta.

Barna sirályok, a csőrük puha
a csupasz tengerhez illettek.
Jambikus léptekkel csibemód
szökeltek az asszony elé
ki a hegyoldal fái közül lépdelt alá.
A levelek szapora, halszemű hullámok.
A hullámok
ezüstfényű olajfalevelek.

A part mentén hagyták el a strandot
és a testek tömegét.
A macskák elől vízbe, a pancsoló gyermekek
elől partra vetődve haladtak
a Nap iránytűjét követve, nyugatnak
a szatyrát cipelő asszonyt követve
mint éhségtől hűséges ebek.

A hőség kibontotta a vitorláit
nem régen kezdtek el
dolgozni a fűgékben a cukorgyáarak
süvítenek a dugattyúk, sziszegnek a szelepek.
Édes batyuiba gyűlik – mondta. De
rálelt a kőtömbjére, hát másként folytatta.
A dolgok közé odaszámolom magam
újabbán, hogy minden szó testből van
most, hogy fáklyaként lobog a nyár
és valaminek örökre vége.

Dusa, dusica, suttogta horvátul
vigyázzatok azzal, aki macskának született
még ha a szaga alapján ember is.
A négy, nagy, gyanutlan sirályszem oly kerek
volt, mint a Föld környékén a kozmikus terek.
A szenny a hullámon, az élettelen fűszál a résben
a sóporos liget, a falu a hegytetejében mind
mind, együtt és külön is névtelenek.

Lelkecskéim, a huzat az öblön átjár
és mindenkit bezár majd
egy irdatlan száj és a szájjár.
Szórta eléjük, mint anyamadár

hogy megnevezze egyszerre
saját magát és feladatát
a döglött szardíniát.

A ciprusárnyék sötétké teste
a part egytömbű kőtestét kikezdte
körbefolyta, mintha híg lenne
akár a lágy tengerhús lehetne
s mint a vízbe a nyúlós, penészfoltos
disznósírfehér szikla lenne beesve.
Amelyen az asszony állt.
Amelyről etetett kettő kölyöksirályt.

Ekként keveredett össze a világ.

A kő víz lett. A zavaros víz pedig szilárd.
Egymástól vették át a másik áhítatát.

Aztán ennek is vége lesz majd
mondta, dusa
dusica
ha kifehéredtek.

Az égből egyre több fal ereszkedett alá.
Egyforma méretű mind s egyforma vastag, átlátszó
tömbök. Végére is levegőből készültek.
Hangszigetelők
miként a szirteknél a szűnhetetlen tengerzúgás.

Kizárólag a kék ég látszott
makulák híján
a kék tenger felett
beszorulva a látvány ablakába.

Képzelní mögé

Az ablakon át egymásba látunk
tudom, mint nagy szekrényben
reggelenként kik matatnak benned
honnán kerül elő a fehérenmű
s a pénz hová.

Olykor lepkéből vagy, te csipke
olykor porból, te por
serceg a platnin, de lángra nem kap
és megsárgulsz, mint a Hold
a víz fölött, ha sokáig nézik.

Zacskóba a kékkagylókat
néhány galambot, szarszagot vegyítve
közibük, a fele égre
a másikat magára hagyva
részt a részhez pontosan illesztve.

Minden benne van abban
ahogyan megbotlik a szél
a homlokodra hulló hajtíncsben.
Magadat így szórod belém.

Amikor szúnyoghálót feszítesz
többnyire délben vagy délután
elhinnék bármit, ha képes lennék
magamat képzelní mögé.